

IN PACE IN IPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIENTUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS

PASSER INVENIT SIBI DOMUM

ET TURTUR NIDUM ALTARIA

ELECTORUM CONSERVASTI

XXXIII. ÉVF. 1933 JANUÁR

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEOMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÖL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI
OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Budapest, Üllői-út 77.

Előfizetési ára egy évre 2 P 50 f.
Jelen példány 25 f.

Megjelenik minden hó elején.

VIRGO IPSUM, QUEM GENU

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS

FLORABUNT SACERDOTES

PARCE POPULO TUO

QUI FRUMENTUM ECCE AGNUS DEI

CUJUS NON SUM DIGNUS...

TARTALOM: *Klema Endre*: Újév napján. — *Diamandi Viktória*: Lelkiáldozás. — *Munkácsi László*: A Krisztus-arc. — *Munkácsi László*: Immanuel. — *Hütter Lajos dr.*: Éheztem és ennem! adatok. — *Központi*: Januári imaszándékunk. — *Német István*: Imaóráimból. — *Oltáregyleti élet*.

Mélyen tisztelt munkatársainak és kedves olvasóinak áldásos, boldog újévet kíván
az Örökimádás szerkesztője és kiadóhivatala.

A küldött csekkapon az előfizetés szíves beküldését kérjük. Senki se vonja meg magától a lelkére költött 2 P 50 fillért, még ha nem is könnyen fizeti ki ezt a kis összeget. Tudjuk, hogy most mégis lesznek olyan előfizetők is, akik ezt sem tudják egyszerre beküldeni, azért *abba is beleegyezzünk, hogy az előfizetést két részletben küldjék be m. t. olvasóink*. Különösen népes oltáregyesületekben ajánljuk, hogy közösen rendeljék meg a lapot. Ötven példánytól már 20% engedményt adhatunk.

Az Oltáregyesület havi imaszándékát ezentúl — közkívánatra — külön levonatban 1 filléres áron adjuk minden oltáregyesületi tag kezébe, hogy ezzel is ápoljuk az eucharisztikus szellemet és összetartást, mert ezt már

mindenki megveheti. Az oltáregyesületektől szíves értesítést kérünk, hogy hány példányban óhajtják havonta az imaszándékot. Ezen számonk imaszándéka már megvan külön levonatban.

Az Oltáregyesület irodájában (IX., Üllői-út 77.) kapható:

	Pengő		Pengő
«Örökimádás» folyóirat egész évi előfizetése	2-50	Litánia Szent Józsefről	—05
Egyes példány	—25	Levelezőlapok «Örökimádás-temp-lom»... ..	—10
Régi teljes évfolyam	1-20	«Kánter Károly»-emlékkép	—05
Vezérkönyve	—80	«Jézusom Öröms» folyóirat, előfizetés egész évre	1-60
Felvételi füzetje	—10	Egyes példány	—16
Félszázados története	3—	Az Euch. Gyermekek Szöv. érme	—32
Érme	1—	Indulója	—08
Szervezése és működése	—10	Kis Örökimádás imakönyv... ..	1—
Jézus Szíve hónapja, füzve	—30	Fehér liliom... ..	—15
Kötve	—60	Az isteni Gyermekeknél ima-könyv	1-50
Nádasdy «Havi magány»	—80	Hozzávaló énekpótfüzet	—50
Kis Szent Terézia szelleme	3-50		
Litánia latin szöveggel	—50		

Újév napján

«Aki él, az mind örüljön,
Mert az élet mindenkinek
Kivételes szent örömmel jön.»

SŰRŰ erdőn keresztül vándoroltam egyszer. Sötét éj s néma csend volt mindenfelé. Csak a fák susogtak, bólongattak kísértetiesen és nagyritkán egy-egy bagoly huhogott álmatlanul.

Végre érkezett a hajnal. A keleti égbolt titokzatosan derengett s rózsaszínű kárpítja egyre kápráztatóbb, főségesebb lett. Mintha minden pillanatban ketté akart volna szakadni és milliányi éneklő angyalsereg készült volna mögüle kisuhanni.

Az erdő ébredni kezdett. Először csak egy-két rigó, fülemile szólalt meg. Majd szavukra közel és a távolban száz meg ezer madár kezdett csipogni, füttyülni, fuvolázni. Az új nap hajnalán a világ legszebb koncertjével dicsérték az Istent. Örültek a szépséges életnek. Mintha tényleg átérezték volna, hogy a Teremtő legszentebb földi ajándéka az élet s mintha ezt igyekeztek volna kábító énekükkel megköszönni...

Újév, szent napján földi zarándoklásunkban minket is egy főséges hajnalra, 1933 hajnalára ébresztett fel a Gondviselő Isten. És ezen a szép hajnalon mi is teljes szívünkkel átérezzük a mennyei Atya végtelen kegyelmeit és — mint az erdők piciny dalosai — mi is a leghálásabb és legmeghatottabb lélekkel köszönjük meg Neki a legnagyobb földi ajándékot: az 1933-as új évet. Mert ez az újév tényleg kivételes adomány mindnyájunk részére.

Az újév új életet jelent. Az élet pedig nagy kincs. Kiindulópontja Isten minden földi és égi kegyelmének. Amikor élni kezdünk, szívünk elsőt dobban: akkor kezd velünk barátkozni az Isten, akkor kezdi velünk terveit szöni. S amíg élünk, addig nem is veszítettük Őt el. Vagyis addig semmink sem veszett el.

Álljon elénk az Isten és kínáljon meg a földkerekség minden aranyával, ezüstjével; adjon nekünk 365 milliót vagy akár a világ összes kincsét: akkor

sem fenne velünk olyan jót, mint amikor egy évvel ajándékoz meg bennünket. Mert csillogó kincssel, 365 millióval nem vásárolhatjuk meg az Eget, de ha 365 napunk van, sőt ha csak egy napot, egy órát is kapunk ajándékba, ezzel a rövid étellel megszerezhetjük az Örökkévalóságot s abban az Isten. Ezért nagy kegyelem az élet. És ezért van igaz a költőnek: «*Aki él, az mind örüljön, mert az Élet mindenkinek Kivételes szent örömmel jön . . .*»

Az újév Isten bizalmának a jele. Bizalmának velünk szemben. Megajándékozott minket ezzel az új esztendővel, mert bízik bennünk, hogy nem fogjuk azt Ellene fölhasználni. Izrael népét is bevezette egykor az Igéret Földjére, de azok hálátlanok voltak Vele szemben s a «tejjel-mézszel folyó» új hazában Baalt, Astartét és más csúf bálványt kezdtek imádni. Minket is behozott Isten az újévbe, de bízik bennünk, hogy mi nem fogunk földi bálványok előtt hajlongani, bűnök után futkosni, hanem egész éven át csak Őt fogjuk szeretni és tiszta szívből imádni. Erősen reméli, hogy nem leszünk annyira kevélyek, mint egykor a vétkes angyalok, akik lázadózva ezt kiáltották Feléje: «*Nem szolgálunk neked!*» És gyarlóságunkban sem fogunk annyira süllyedni, mint az első emberek, akik «*jobban hittek az ördögnek, mint az egy igaz Istennek.*» Azt várja tőlünk az Isten, hogy ez évben nem leszünk Nevének gyalázatára. Teremtői terveit nem juttatjuk csödbe s nem lesz kénytelen ránk is azt mondani, amit a vízőzönelőtti állati emberekre: «*Megbántam, hogy embert teremtettem.*» Ellenkezőleg, azt várja, hogyha lenéz ránk, rólunk is azt mondhassa, amit a világ kezdetén a többi teremtményről mondott: «*Lőn világosság — és látá Isten, hogy jó . . . teremté a füvet, a fákat — és látá Isten, hogy jó . . . teremté az ég alatt mindenféle állatokat, szárnyasokat — és látá Isten, hogy jó . . . Rólunk is ezt szeretné megállapítani: teremté az Embert — és látá Isten, hogy jó . . .*»

Az újév Istenhez térésünk ideje. A nagy gálya, a földi lét nehéz gályája az idő és mulandóság fekete vizein, keserű tengerén minden évben közelebb és közelebb sodródik az Örökkévalóság Istenéhez. Mi is sodródunk vele. Sodródunk — a végső Itéletre. Erre az itéletre kell készülnünk az egész életünkben, — ebben az évben is.

Őév estéjén sokan számadást szoktak készíteni. Hosszú számítások után felállítják az évi mérleget, amely azután vagy aktív vagy passzív. Szilveszter napján a mi mérlegünket is elkészítette Isten és lezárta — végérvényesen. Milyen eredménnyel? A nyereség vagy pedig a veszteség több benne? Ezt nem tudja senkisé — csak mi meg a Jó Isten. És ezen nem is lehet már változtatni. Ha változást szeretnénk, tegyük meg 1933-ban. Mert ezt az esztendőt főképp erre adta nekünk az Isten. Ezévi számlánk lapjai még üresek. Vigyük ki tehát, hogy csupa plusz, csupa nyereség kerüljön rá s év végén erősen aktív legyen a mérleg. Akkor ebben az évben, ha Isten úgy rendelné, bármikor nyugodtan húnyhatjuk le szemünket,

nyugodtan mehetünk Isten elé ítéletre. Ő nem fog ellenünk csödeljárást indítani. Ellenkezőleg, régi adósságleveleinket, régi rossz számláinkat összetépi s az ezévit érvényes útlevelelnek fogja nyilvánítani az Örök Életre. *«Míg időtök van rá, munkáljátok lelketek üdvét!...»*

Újév hajnalán ilyen érzelmekkel köszöntjük az «Idők Urát és Istenét». Ha ezekkel a gondolatokkal vágunk neki az újesztendőnek, megszépül előttünk minden hete, minden hónapja, bármennyire igyekeznek azt a saványúszájú próféták előre befeketíteni. Akkor mindig a nagy német költő vallo-mása tolu az ajkunkra: «Leben ist ein grosses Fest, — az Élet egy nagy ünnep». És minden percben hajlandók vagyunk megvalósítani Milton örökbecsű szavait:

*Élted ne szeresd s ne gyűlöld; de míg
Élsz, jól élj! Meddig? ... Bíz az Égre azt
S készítsd magad már most egy más látományra...»* Elv. par. XI. é.

Klema Endre.

LELKIALDOZÁS.

Dicsérlek Uram, Szerelmem, Királyom,
Krisztus él!... A világba kiáltom.
Krisztus él!... A lelkekben és az égben,
S az imádott Oltáriszentségben.

Szentségi Jézusom, szerellek Téged!...
Szíved szent tüze szívemig éget.
Szerellek Téged, édes Boldogságom,
A világból csak Tehozzád vágyom...

Lábaidhoz hullva, bűneim bánom,
Neked díszítem lelki-oltárom.
Édes Jézusom, szent csókotat várom.
Uram, jöjj és oltsd a szomjúságom!...

— Nem vagyok méltó... Cíéd minden ének,
Boldog ajkaim Téged dicsérnek.
Szerelmes szemeim csak Téged látnak,
Uram, meghaltam én a világnak!

Szentségi Jézusom, kegyelmed kérem:
Égy az én kegyes, égi Ueuzérem!
Uezess bárhová, csak maradj énvelem,
Nélküled rám tör ezer félelem...

Jézusom, ne hagyj el, Te vagy az élet!
Az Oltáriszentség megigézett.
Boldog rabságban, hozsannázva áldlak,
— Örök imádás: Krisztus Királynak!

Diamandi Viktória.

A KRISZTUS-ARC.

Küzdelem az élet, törekvés a Élőhoz!
Dem tudom, a holnap, a jövőndő mit hoz.
Küzdöttem eddig is sokat, eredménnyel —
Mint egy kiváló hős, bátran néztem széjjel.
Meg is láttam magam a szép Krisztus-arcban...
De még nem vagyok szent: elessem a harcban.

Szembe a piszokkal, a ragadó árral!
Celkem köszáll sas: Isten felé szárnya).
Nem csüggedek gyávón — új harcot akarok:
És még látni fogom a szép Krisztus-arcot!

Munkácsi László.

Immanuel

EGY ÚJESZTENDŐ hajnalán állunk. Szemünk még könnyes, bánatunk gyémántcseppjei ragyognak pilláinkon. Megsirattuk multévi bűneinket, vezekeltünk sok-sok hanyagságunkért, vétkes mulasztásainkért.

Szemünk homályos, nem lát a jövőbe, nem látja a holnapot sem. Talán jobb is! Ki tudja, mit kellene ott látnia? Talán könnyet... Jaj! ha az nem a bánat könnye. Jaj! ha nem örömkönnny az. Pedig merünk-e örömré, boldogságra gondolni?... ma — a holnapi vigadozásra; ma — a holnapi örömré?! Mindenfelé a nyomor hiénái ordítanak, a szegénység csavarog az utcákon rongyos ruhákban, piszkosan. Javulást jósolgatnak, de beszélnek még nagyobb nyomorról, még rettenetesebb helyzetről is. Ha optimista vagyok, elhiszem azt, ha pesszimista, akkor inkább az utóbbi mellé csatlakozom és még sötétebbre festem a jövőt.

Ha magunkra hagyatkozunk, ha önerőnkől akarunk a bajokból kiemelkedni, a szenvedésekkel megküzdeni, megtörik crönk, kétségbeesünk és elveszünk, elpusztulunk. De nem kell félnünk. *Velünk az Isten! Immanuel!*

Velünk az Isten! Pesten, a jánoshegyi Erzsébet-kilátó mögött sziklába helyezett márványtábla jelzi: Itt járt a szerető fejedelemasszony, a szeretett királyné. Ezt a hideg márványlapot sok intézet fala őrzi kegyeletes tisztelettel, csak a felírás más: Itt járt a király... Itt született X. Y.

1900 évvel ezelőtt betegek gyógyulása, veszendő, önmagukba szakadt lelkek fölemelkedése, boldogulása jelezte: Errefelé járt Jézus, a Mester, az Isten. Susogták a szent nevet, hangosan kiáltották, hirdették: Immanuel! Velünk az Isten!

Jézus elment; fölment mennyei Atyjához, de azért mi is mondhatjuk: Immanuel. Elment, de ittmaradt. Ellentmondásnak látszik, de nem az. A király helyettest hagy népének, ha távozik. A távozó Jézus önmagát hagyta itt. Ezt Ő megtehette, mert Ő Isten. «Minden hatalom nekem adatott mennyben és a földön.» (Mt. 28, 18.)

Jézus szerette a bűnnel küzdő embereket, tekintettel volt gyengeségükre, védte, oltalmazta őket. Jézus gondolt ránk is. Ő minket is szeretett, velünk is jót akart tenni, velünk is éreztetni akarta isteni erejét, ezért marad velünk, ezért mondhatjuk: Immanuel! Velünk az Isten!

Nincs nagyobb kincs, mint a jóbarát; aki barátot talál, kincset talál — mondja a közmondás. A szentírásbeli Lázárnak Jézus volt barátja. Jézus maga mondja: «Lázár, a mi barátunk, elaludt» (1. 11, 11.). Jézus szerette barátját, «lelke mélyéig megindula és megrendüle» (In. 11, 33), amikor látta a síránkozó Máriát, Lázár testvérét. «És könnyezék Jézus» (In. 11, 35.). Mi bizonyítja még jobban a Mester szeretetét? Ezt a zsidók is észrevették.

„Ime, mennyire szeretted őt!” (In. 11, 36) — mondogatták. És aminél többet nem tehetett volna, feltámasztotta a halott Lázárt. Hogy aztán Lázár testvérei mondták-e, avagy sem (a Szentírás nem említi), de mondhatták: Immanuel! Velünk az Isten! Valóban velük volt a szerető, a csodatevő, hatalmas Isten!

Úgy-e, ha van barátunk, jóbarátunk, hogy elmondunk neki mindent, ami minket érdekel, még olyat is, amiért mások kinevetnének: örömeinket, — ha még oly aprók is; bánatunkat, csalódásainkat, — ha még oly nagyok is, ha még oly fájdalmasak is! Nem pirulunk — őszinték vagyunk. És érezzük, ha barátunk velünk együtt érez, fájdalmunk kisebbedik, örömünk megkétszereződik.

De néha — fájdalom — az embernek a legjobb barátjában kell csalódnia! Ne csodálkozzunk ezen! Ő is ember, gyarló Ádám-ivadék. Van azonban egy barátunk, aki igazi halálig, sőt azon túl is hű; aki meghallgatja panaszainkat, hogy segítsen rajtunk, aki megvigasztal, ha szomorúak vagyunk, aki erőt, lendületet ad az élet terheinek elviselésére — és ez a mi barátunk: az eucharisztikus Jézus. Ő velünk van jelenlétével, velünk van segíteni kész szeretetével. Jézus szeretted Lázárt? Téged is szeret, jobban szeret! Lázárt már nem kellett féltenie, csak emberileg lehetett rajta sajnálkozni. De mi lesz veled, mi lesz velem, mi lesz velünk, bűnös földi vándorokkal? Velünk van-e Isten?

Menjünk az oltár elé, . . . nézzünk a tabernákulumra, aztán . . . aztán hallgassunk, figyeljünk; . . . muzsikálni fog lelkünk, bizalommal kiált a szív: Immanuel! Velünk az Isten, a szerető, a hatalmas Isten!

Itt van oltárainkon a Krisztus-Király, a gazdag, a fölséges, az erős Isten. Hódolatunkat várja. Látni akarja vonzódásunkat, ragaszkodásunkat. Így se tudjuk Őt megelőzni. Ő már előbb hívott, csalogatott bennünket. „Jöjjetek hozzám mindnyájan . . .” (Mt. 11, 28.)

Az oltár márványtrónja hideg, rideg, kemény, csak átmeneti otthona Jézusnak. Ő a mi szívünk királya akar lenni. Ott akar uralkodni érzelmeinken, akaratonkon, kormányozni akarja egész lényünket, énünket. Ha nincs szívünkben és úgy érnek az élet megpróbáltatásai, kemény sorscsapásai, megriadunk, siránkozunk, talán zúgolódunk is. De ha Ő velünk van — és kell, hogy velünk legyen, Ő akar velünk lenni, mert szeret — Ő segít a terhet vinni, Ő enyhíti a kínt, kisebbíti a fájdalmat, Ő erőt kölcsönöz gyenge tagjainknak; . . . érezni fogjuk, hogy velünk az Isten, hirdetni fogjuk a csüggedőknek, az életuntaknak: Immanuel!

Velünk az Isten, csak meg kell Őt látnunk, fel kell Őt keresnünk; éreznünk kell jelenlétét! Velünk van vig óráinkban: Ő szívünk öröme; velünk van megpróbáltatásainkban: Ő teszi próbára erőnket, hűségünket, szeretetünket. „Maradjatok meg az én szeretetemben» (In. 15, 9) — mondja Jézus

az Ő apostolainak, de mondja nekünk is. Velünk van minden munkánkban: «nálam nélkül semmit sem tettek» (In. 15, 5); velünk, ha imádkozunk vagy ha alamizsnát adunk.

Mindig velünk az Isten, mindig velünk az Úr! Hisz Jézus maga mondta: «Én veletek vagyok mindennap a világ végezetéig» (Mt. 28, 20), — de leginkább akkor van velünk, ha a szívünkben van. Vele együtt könnyű az élet, mert Ő működik bennünk, az Ő vére folyik ereinkben. Velünk van az Isten, és mi Vele és Benne. Benne élünk, mozgunk és vagyunk, csak mi ezt nem tesszük tudatosan. Élünk annak tudatában, hogy Jézus barátai vagyunk: «Ti az én barátaim vagytok» (In. 15, 14), hasonuljunk át Hozzá, éljünk krisztusi, isteni életet s akkor majd életünk fogja hirdetni: Immanuel! Velünk az Isten!

Munkácsi László.

Éheztem és ennem adtatok...

ITT A TÉL, s vele együtt a nyomor. A karitászközpontok ezer és tízezer számba kapják a jelentéseket, amelyek egyedül Budapesten 120 ezer éhező és didergő embertársunkról számolnak be. A világ legnagyobb és leggazdagabb országaiban éhségfelvonulások, sztrájkok és forradalmi megmozdulások mutatják a nincstelenség méreteit. Az államok vezetői egyik konferenciát a másik után tartják anélkül, hogy a mérhetetlen szegénység növekedését csak megállítani is képesek volnának. Nem csoda, ha a milliók tekintete elfordul tőlük, s a krisztusi szikla, Róma felé néz... ez az utolsó reménységük! Ó, vak népek világtalan vezetői! Hát nem emlékeztek már arra, hogy negyven évvel ezelőtt megszólalt XIII. Leó pápa, és Rerum novarum enciklikájával belekiáltotta a világba, amit akkor nem hittetek el, hogy tönkremegy, elpusztul az emberiség, ha továbbfolytatja azt az önző, kizsákmányoló, kereszténytelen kapitalista rendszert, amely a mai rettenetes állapotokat földézte? Úgy-e, akkor gúnyos szavakkal utasította vissza a hitetlen, liberális világ a pápa intelmét! Azt mondtátok, ne avatkozzon bele a gazdasági ügyekbe, vannak nekünk képzett szakembereink, a vallás maradjon a templom falai között, a pápa csak a lelkek ügyeit intézze! S most... a gúny réműletté és kétségbeeséssé fagyott ajkaitokon s beismeritek, hogy bizony jó lett volna Krisztus helytartójára hallgatni, mert ti nem tudtok a világon segíteni! Igaz, az Egyház feladata elsősorban a lelkek üdvének munkálása, s az államok kötelessége volna a polgárok földi jólétének előmozdítása, de a mostani nyomor élő bizonyossága annak, hogy a hitet lemosolygó államférfiak képtelenek a nép javát szolgálni. Amit a hitetlenség okozott, ismét csak az Egyháznak kell jóvátennie! Előtte nemcsak a tanító Jézus képe lebeg, hanem látja az emberi nyomoron segíteni akaró kánai me-

nyegzős és kenyérszaporító Krisztus-arcot is! Az Egyház most újra elénk állít egy glóriás asszonyt, aki közel áll hozzánk, mert nálunk ringatták bölcsőjét, árpádházi királyaink sarja, vér a mi vérünkéből, s azt mondja, ne csak csodáljátok Szent Erzsébetet, de kövessétek is a példáját, ha a nyomorból szabadulni akartok! Az ő kötényében az alamizsna illatos rózsákká változott, a ti alamizsnátok is hervadhatatlan érenyvirágokká változik, ha olyan hittel és szeretettel adjátok, mint ő osztotta szét. Ő rendíthetetlenül hitte az Úr Jézus szavait: «Amit egynek a legkisebbek közül tettetek, nekem tettétek!» Szent Erzsébet tudta, hogy minden jócselekedet alapja a hit. Sine fide impossibile est placere Deo: hit nélkül lehetetlen tetszeni Istennek, s ez a rendíthetetlen hite adta neki az erőt arra, hogy sok jót tegyen a szegényekkel, s még akkor is, amikor őt is utolérte a nyomor és a sertésóiban húzódt meg gyermekeivel, fölhangzott ajkáról a Te Deum. Hát még ilyen is lehet? — kérdezhetné a mindenünnen kitalált hajléktalan! Igen! A hit ereje minden fölött győzedelmeskedik! A hit ereje kicsavarja az éhező, kétségbeesett ember kezéből a kést is, amelyet saját szívébe akar döfni, hogy nyomorától szabaduljon. Csak az erőshitű ember fog igazán és önzetlennül segíteni bajbajutott embertársain, mert a hitetlen csak a maga javát nézi és nem ismeri a felebaráti szeretet parancsát. Ki hallotta azt, hogy a pogány világban, akár a legkultúraltabb népek is, pl. a görögök vagy rómaiak segítettek volna a szegényeken? Hisz állati, rabszolgasorban tartották a félvilágot, s a beteget, szegényeket és öregeket istápolás helyett agyonverték, hogy mint mondták, megrövidítsék kinjaikat! A kórházak, szeretet-házak, árvaházak, agghajlékok százezreit nem a hitetlen pogányság, hanem az irgalmas szamaritánus példájából táplálkozó katolikus hit építette a világnak! Az istentagadó országvezetők mulasztásait most is csak a krisztusi hitből merített irgalmasság cselekedeteivel lehet jóvátenni. Ha a 136 ezer budapesti katolikus családból nemcsak 13 ezer, hanem mindenki követi Árpádházi Szent Erzsébet hitét és szeretetét és filléreit a szeretet (karitás) központokhoz juttatja, akkor, és csakis akkor tudunk majd fölszárítani minden könnyet és fölmelegíteni oly sok didergő tagot. Tegyük ezt azzal a szenterzsébeti hittel, hogy a szegények képében Krisztus jár közöttünk és egyedül az irgalmasság cselekedetei nyithatják meg számunkra a mennyország ajtaját! Minden, ami földi, mulandó . . . talán már valamelyik kirakatban készen vár a koporsónk . . . ha sok jót tettünk, nyugodtan fekehetünk bele, mert e szavakra ébredünk: «Jöjjetek, atyámnak áldottai . . . mert éheztem és ennem adtatok, szomjúhoztam és innom adtatok, mezítelen voltam és fölruháztatok.

Hütter Lajos dr.

Januári imaszándékunk.

Megújulás a legméltóságosabb Oltáriszentségért való buzgóságunkban.

Az új esztendőnek mindannyian örülünk, új remények kelnek a szívünkben boldogabb napokról. Ezekért hajlandók volnánk még külön áldozatot is hozni. Az újév hozza ezt így magával. De nemcsak a földiekben, hanem a lelkiekben is vágyunk új és szép lelki élmények után. Az oltáregyesületi tag lelkében ott ég a vágy: *ó, Uram, bár szerdji lelkesedés és a Szent Szív szelleme szerinti bűnbánatos engesztelés tölténé be a földet a szentségi Jézussal szemben.* Az oltáregyleti tag érzi, hogy neki van hivatása a földön; érzi, hogy a legméltóságosabb Oltáriszentség előtt ott kell lennie mélyhitű imádságának és lélekkel végzett szentáldozásának engesztelésével. Minél jobban átérzi ezt, annál buzgóbban tudja végezni is. Testvér, borulj le ezen hónapban gyakran az Úr Jézus elé. Kérj először magadnak, azután az egész oltáregyesületnek is új buzgóságot, amely abban különbözik az eddigitől, hogy nagyobb és apostolibb, hogy nem fér el a szívedben, hanem szerteárad ajkadról a hívő ismerőseid és barátaid lelkébe, hogy minél nagyobb és minél méltóbb legyen a szentségi Jézus eucharisztikus országa. Testvér, imádkozz ezért!

Az oltáregyleti tagok januárban a következő búcsúkat nyerhetik:

Jan. 1-én 30 évi. 30 kvadragénanyi búcsú.

Jan. 5-én teljes búcsú.

Jan. 6-án 30 évi. 30 kvad. és (az első péntek miatt) teljes búcsú.

Jan. 8-án teljes búcsú az Örökimádásban, a reggel 8 órai szentmisén és az esti szentbeszéd és áldáson (ezért külön 300 napi búcsú) résztvevőknek.

Minden tagnak — teljes búcsú — imádási órája napján.

Minden tagnak a hónap egyik — saját maga által választott napján — teljes búcsú.

Teljes búcsú azoknak, akik a minden évben szokásos engesztelő kilencednek legalább öt ájtatosságán résztvesznek.

Teljes búcsú (ez kétszer egy évben) azoknak, akik e hónapban szentáldozásukat az oltáregylet megholt tagjaiért följánlják.

Föltételek: Tiszta szívvel végzett szentáldozás és legalább 1 Miatyánk, 1 Üdvözlég a Szentatya szándékára.

* * *

Engesztelő nagy kilencedünk *jan. 21-én* a 9 órai Veni Sanctés szentmisével kezdődik és *jan. 29-én* este 1/4 órakor Te Deum-mal végződik. Szónoka mindennap délután 1/4 órakor mondja a szentbeszédet. *Jöjjetek engesztelni!*

Imaóráimból

(Svájci levél.)

DRÁGA Lélek, csak nem tudsz feledni a hosszú távollétben sem. Mostani leveled is tele van kedves figyelemmel irántam. Áldjon meg érte a jó Isten. Különösen köszönöm buzgó imáidat. Ezek a legértékesebb szeretet-sugarak, mert kegyelmi fényt, vigaszt és örömet árasztanak reám. A hosszú számkivetés idején nagyon hálásan érzi a lélek, hogy a távolban, itt is, ott is testvéri szívek imádkoznak érte.

No és azzal is igen kitüntetsz, hogy szívesen, sőt örömmel veszed apró-cseprő írásomat és újra, meg újra sürgetsz, hogy lelki örömeimből, imádságos gondolataimból számodra is juttassak valamit. Mivel a hála tetteket kíván és a bizalomra bizalom a válasz, azért készséggel mellékelek egy-két töredéket imaóráimból. Nincs rajtuk semmi cicoma, adom olyan egyszerűen, közvetlenül, ahogy a kegyelem hatása alatt születtek bennem.

a) Az örökélet partja alatt. Tudod, hogy a természeti képek nagyon hatnak reám. Kint sétáltam a patak partján. Az átlátszó, tiszta, kristályos vízben tükrözött az égbolt, az úszó felhő, a fénylő napkorong, az útszéli fásor s mikor egészen közel voltam, az én arcom is.

Ez a kép foglalkoztatott imaóráimban is, egészen lekötött, sok fényt, meleget adott, egybeforrasztott Jézusommal. Úgy gondoltam, hogy a szentségi Üdvözítő a tabernákulumban az örökélet szikláján ül s lába alatt folyik a földi élet pataka. Előtte folyik le az én kis életem is, mostani életem minden külső és benső történéseivel. Az isteni Mester szerette földi életében a vizet, szerette annak kristályos tükrét. Szívesen belenézett ebbe a mozgó, csillogó tükörbe. Vonzotta valami: egyrészt a víz természeti szépsége, melyben Isten művészi gondolatát látta, de másrészt s leginkább saját istenemberi arca, melyen az Atya fénye sugárzott. Ebben a ragyogó képben kereste, szerette külsőleg is, amit bensőjében folyton látott és élvezett: az Isten dicsőségét, szépségét és fenségét.

Az én lelkembe is belenéz Jézusom innen a szentségi partról. Bennem is keresi azt a tükörképet, azt az arcot, mely egyedül tetszik neki . . . Jézusom, nézd csak az isteni nyomokat lelkemen. A szent keresztség jegyében felragyogott bennem Atyád arca. Nem oly teljes kép ez, mint a Tied, csak gyenge visszfény, de mégis az Atya arca, hisz gyermeke vagyok s így a Te testvéred, áldott Üdvözítőm. Közös atyai vonások vannak bennünk. Ó, ez nagy kegyelem! Aztán a bérnálásban kigyúlt bennem a Szentlélek arca, az a tüzes, lángoló, szépséges arc, a szeretet arca, melyben örök kedve telik Istenemnek . . . Majd az egyházi rendben lelkembe nyomtad, Jézusom, saját főpapi arcodat, hogy a Te közbenjáró tisztségedben járhassek Isten és emberek között.

... Én, pici, úszkáló porszem, e hármas isteni sugárban leköttöm figyel-medet. Nem tőlem van, amit látsz, amit szeretsz bennem, de most mindez az enyém is. Boldog vagyok, hogy áldott szemednek pihenő pontja lehetek. Ó, Jézusom, nézz csak reám, néz belém sokáig, hosszan, melegen, örömmel, jókedvvel. Nézz úgy reám, vagy hajolj fölém, onnan a vízpartról, hogy egészen a Te arcod, a Te lényed tükröződjék bennem. Vagy, ha tetszik, lépj le a partról, lépj ide lelkem kis patakába és fürödj meg benne! ... Ó, most jut eszembe, minden reggel ezt teszed velem a szentáldozásban. Boldog percek! Boldog egyesülés! Hogy akarom körülfogni szent lábadat, mily gyengéd szeretettel tapadok szent sebecidbe ... én pici vízcsepp! Boldog, kitüntetett vízcsepp! Örökké szomjas vízcsepp! Arcodat sugárzó vízcsepp! Hogy akarom tisztán tartani lelkemet! Ne legyen ennek vize zavaros, ne érje hulló falevél, ne tapadjon hozzá a világ iszapja. Uram, ezek az alpesi hegyipatakok oly tiszták, üdék, gyöngyözők, sugárzók. Engedd, hogy ilyen legyek; aztán jöjj hozzám gyakran. Tégy úgy, mint mikor még gyermek voltál és leültél a vízpartra, ott virágot szedtél, koszorút fontál, ott énekeltél és hazagonoltál. Tégy így Jézusom bennem is, velem is!

b) Mit adhatok neked, Istenem? Hányszor kérdi ezt a lelkünk! Minden szeretet adni akar. Kibírhatlan a nyomorúság tudata, belekeseredik a lélek, ha adni nem tud. Nyögünk, vergődünk e benső szükség alatt, mely adni akar s nem talál semmit. Mert mi vagyok magamban? Éhező, könnyező szegénység! Mások szintén hozzám hasonló koldusok. Aranyom, ezüstöm nincsen. Aztán minő silány porszem volna ez is Istenemnek. Tudom, hogy mennyei Atyámnak meleg gyermeki szív kell, de az enyém oly hideg, oly kicsinyes, oly méltatlan. Magamban csak hálátlan törpe pont vagyok. S mégis adni akarok, mert a szeretet nőgat, hogy ne csak kapjak, hanem adjak is. ... Mennyit vergődik a lélek, míg rátalál az oltárra, a napi szentmisére, az örök isteni kincsre, mely enyém is, meg Istenemnek is való. Enyém, tehát adhatom. Istenemé is, kedves neki, kielégtíti teljesen. ... Jézusom, de gazdaggá tettél! Mikor leszállsz hozzánk a hófehér ostyában, mikor a szentmisében megjelenysz a kenyér és bor színe alatt, lelkem egyesül Veled s felreppenik boldog örömeben a mennyei Atyához, a teljes Szentháromsághoz s gyermeki lelkendezéssel, kicsorduló örömmel rebegi: Atyám, Uram, Istenem, most nem jöttem üresen, most nem jöttem csupa koldus mivoltomban, most van adni valóm. Tele a két kezem, tele a szívem-lelkem, van súlya hálámnak, van értéke hódolatomnak, van becse szeretetemnek, mert Jézusommal jövök. Ezzel a legszentebb, legértékesebb, az egyetlen Istenhez méltó s őt teljesen kielégítő kincsel ajándékoz meg a szentmise. Az élő, gyermeki hit könnyekig érzékenyül attól a boldogságtól, hogy most nyugodtan a jó Isten elé léphet, mert Jézussal egyesülten tud méltó módon imádni, hódolni, hálát adni, szeretni, kérni és Istené lenni. Hogy tud ez a pici emberi lélek ujjongani,

mikor hitében átérzi a szentmisének oly egyszerű s mégis magasztos szavait, hogy hozzuk, «felajánljuk isteni Felségednek a Te ajándékaidból és adományaidból ezt a tiszta, szent, szeplőtelen áldozatot». Hogy feledi az emberi lélek saját törpeségét, kínzó szegénységét s hogy tud az égit felnyúlni, mikor kezében tartja, felemeli, Atyjának bemutatja a Legszentebbet, az egyedül tisztát, a Szeplőtelen. Istenem, mily szegények vagyunk s mily veszendő koldusok maradunk, ha a szentmisét kikapcsoljuk életünkéből. De mennyi kegyelem, minő áldás, mekkora gazdagság és mily kifogyhatlan boldogság, ha a napi szentmisében Jézusunkkal egyesülten élünk. Drága Lélek, ebből a kegyelemből kérek, kívánok számodra is nagyon boldog új esztendő. S imádkozunk egymásért!

Német István.

OLTÁREGYELETI ÉLET.

† Margit anya halála

Dec. 10-én reggel félhatkor megszólalt az Örökimádás-templom lélekharangja. (Érdekes, hogy ez volt az első eset, amikor Jolán harangunk halálesetét jelentett s éppen annak a kongregációnak anyjára szólt, amelynek tagja ajándékozta!) 9-én éjjel 11 óra 20 perckor meghalt a szegények apostoli lelkületű pártfogója, az egész Budapesten ismert Margit anya. Június óta tartó, türelmesen viselt betegsége — szívgyengeség — a szentségek öntudatos és ájtatos fölvétele után csendes elszenderedéssel fejeződött be ez az értékes 65 éves élet. Dec. 8-án vette fel az utolsó kenetet; mindenkit megható alázatossággal kért bocsánatot az egész zárdától, ha valakit bármiképp megbántott volna. A szertartás elvégzése után elbeszélgetett e sorok írójával és megígérte, hogy az égből a jó Isten

közelében folytatni fogja apostolkodását a lelkekért. Kijelentette, hogy egész betegsége alatt a lelki élet alapigazságairól elmélkedve készült a halálra és minden ügyet, amivel eddig foglalkozott, a Gondviselés intézkedésére bíz. Teljesen nyugodt volt. 9-én reggel nem tudott áldozni. Délután azonban 5 órakor kérte a szent «Útravalót». Dr. Mátrai a Szentostya egy kis részecskéjével megáldoztatta; majd látva, hogy a beteg végórája közeleg, a nunciatura révén a pápa Őszentsége áldását kérte a beteg számára. Margit anya látható örömmel vette tudomásul a pápai áldást. Este 9 órakor kérdezte, hogy hány óra; mikor megmondták neki, így szólt: «Akkor még van idő!» Mikor újra kérdezte s az ápoló mater 11-et mondott, így szólt: «Készüljön el arra, hogy most nemsokára meghalok». És csakugyan, miután háromszor megcsókolta a feszületet, 11 óra 20 perckor csendesen kilehelte lelkét. Halálhírére óriási volt a fájdalom a boldogult ismerősei között. Különösen a Szent

Anna-kongregáció és Szent Ignác-csoport sírt igazi fájdalmas könnyeket. Engesztelő szentmiséjén ott volt egész Budapest képviselője. A requiemet dr. Mészáros János prelátus, érseki ált. helytartó végezte az Örökimádás papjainak segédletével. Az Örökimádás mélyen tisztelt olvasói számára ideiktatjuk azt, amit Margit anyáról az engesztelő szentmisén mondott el dr. Mátrai Gyula, az Örökimádás lelkésze:

Mária Margit anya lelki üdvéért mutatjuk be a szentmiseáldozatot.

Lehetne most, kedves hívek, nagyon sokat beszélni az ő kiváló életéről, lelki nemességéről, de felesleges ismertetnem őt, mert akik itt jelen vannak, azok mind ismerik őt.

Most csak a legszentebb áldozat bemutatásának offertóriumára előtt, az Anyaszentegyház régi szokása szerint «offerálni» kérem, hívom fel a kedves hívek figyelmét, mint az ősi egyházban a diakónus, aki felszólítja a jelenlevőket, hogy tegyék le ajándékaikat az oltárra, hogy ezáltal az áldozatban annál inkább részük lehessen. Mert a pap nemcsak egyesszámban, önmaga nevében beszél, hanem az összes hívek nevében is, akik a templomban vannak. Velük együttesen mutatja be a legszentebb áldozatot, hogy az mindenkinek lelki javára váljék. Ezért kérem én is, hogy a kedves hívek ilyen «offerálni» valót ajánljanak fel lélekben, mert ezt a szentmisét, amely már magábanvéve végtelen értékű, a mi felajánlásunk még szebbé, kedvesebbé teszi a jó Isten előtt.

Margit anya reparatrix apáca volt.

A legméltóságosabb Oltáriszentség imádásának szentelte életét. Betegen, pápai diszpenzációval lépett be a szerzetbe. Betegsége mellett és ennek dacára a legbuzgóbb, a leghűségesebb volt a szabályok megtartásában s egy állandóan derős lélek benyomását keltette. A reparatrix apáca életének minden pillanatát az Úr Jézusnak kell hogy szentelje. Ő képezi annak középpontját — mégpedig Mária édesanyai gyengédségével, szeretetével, finomságával, Máriával egyesülve kell ezt a buzgó reparatrix szerzetesnőnek tennie, hogy engesztelést, vigasztalást nyujthasson a Szentséges Szívnek és ugyanakkor közbenjárhasson, megmenthesse a lelkeket. Margit anya olyan hűségesen, nagylelkűen teljesítette hivatását, hogy 45 éves szerzetesi életének minden mozzanatát összefoghatjuk, ráhelyezhetjük a szentmise patenájára és felajánlhatjuk a jó Istennek.

Az előjárók megbízásából az *ujoncmesternő* hivatalát viselte; hozzá küldték a felvételre jelentkezőket. Ő volt hivatva a végzendő lelkigyakorlatok alatt megbizonyosodni, hogy az illető tényleg a jó Isten választottja-e. Amikor erről nem volt már kétség, az ő feladata volt továbbá az illetőt a szerzetesi élet tövise, de ugyanakkor rózsás útjára bevezetni, annak sajátos gyakorlataira rászoktatni, hogy élete ezentúl igazán reparáció-élet lehessen, olyan élet, amely az engesztelés szépséges virágait hozza meg. Az ő ujoncmesteri munkásságát odatehetjük most a szentmise-áldozat patenájára és felajánlhatjuk életének

buzgóságával, az Úr Jézus iránti nagy szeretetével közülünk elröppent, neimes lelkéért.

Margit anya meg volt bízva, hogy jelen legyen az *Oltáregyesület terjesztőnői gyűlésein*. Ő volt az, aki buzdította, irányította, tanácsaival is segítette őket, hogy tényleg megfelelhessenek apostoli feladatuknak. Ott volt továbbá a munkaórákon és együtt dolgozott a hölgyekkel. Amikor csak ideje engedte, mindig dolgozott s midőn még fennállott az oltáregyesületi bazar, számtalan apró, kedves tárggyal gazdagította, amelyek művészi ízlésének, tehetségének egyéni találmányai voltak. Az Oltáregyesület érdekeit illetőleg mindig szolgálatkészen állott és a lelkigyakorlatok révén a sok alkalom miatt mondhatjuk, hogy sokkal többet tett érte, mint maguk azok a máterek, akiknek közvetlenebb feladatuk volt annak ügyeivel foglalkozni. Buzgóságával, szelídségével, áldozatkészségével, türelmével ott volt mindenütt és mindenütt észrevétlenül.

Az előljárók parancsa a *Szent Anna kongregáció* és a *Szent Ignác-csoport élére állította* és azokban igazán mindenkinek mindene volt. Minden szívbe, lélekbe beleöntötte a saját lelkében buzgó, Úr Jézus iránt való szeretetét, hűségét, a katolikus élet elemeit. Szigorú volt, ha kellett, lelkének kedves szigorával, hogy minél több legyen a szeretet, a hűség az Úr Jézus iránt és azt hiszem, hogy nem bizakodnak el azok, akikre ez vonatkozik ha azt mondjuk, hogy mindent el is érte. Méltán odatehetjük a

Szent Anna-kongregációban és a Szent Ignác-csoportban kifejtett munkásságát az áldozatot bemutató patenára.

Margit anya lelkét legjobban jellemezte a lelkek keresése. Klauzurás apáca volt, nem járhatott ki és mégis sokakat ismert, akiket sohasem látott s nem is Budapestről valók. Százával küldte meghívóit a lelkigyakorlatokra, olyanokhoz akiről hallotta, hogy lelki nyomorban élnek. Gondját képezték a nagy bűnösök, a vadházasságban élők: amikor ilyenekről hallott, magához hívatta őket. Csodákat művelt: kommunista bizalmi nők az ő hatására megtértek és újra hűséges gyermekeivé váltak az Anyaszentegyháznak. A magához hivatottak között nem egyszer vad, gyilkos tekintetűek is akadtak, kérdezvén, mit akar tőlük ez az apáca? És ő, jóságos, szelid lényével krisztusi világosságot gyujtott lelkükben, tanácsaival, oktatásaival orvosolta, meggyógyította őket, feltámasztotta a lelki halottakat. Hogyan tudta mindent elérni? Azáltal, hogy felhasználta a kegyelmeket, amelyeket a jó Isten-től kapott, élete összhangban, akkordban volt a kapott kegyelmekkel. Nála az isteni kegyelem nem volt hiábavaló, hanem tevékeny, gyümölcsöző az engesztelő élet számára.

Helyezzük végül a patenára azokat a könnyeket, amelyeket most a ragaszkodás, a hála csal a szemünkből, azzal az ígérettel, hogy amit tőle tanultunk, nem akarjuk elfeledni és mi is apostolkodni fogunk, amelyre ő még pár órával halála előtt is ígéretet tett, hogy odafönt is tovább folytatja

a lelkek keresését és megmentését. Igerjük meg, hogy mi is gyakorolni fogjuk buzgóságát, hűségét, az Úr iránti nagy szeretetet és hogy sohasem akarjuk őt elfelejteni.

Mind ezt most, az offertórium előtt ajánljuk fel a jó Istennek és fejezzük be offeránkat ezzel a fohással:

«Irgalmas Jézus, adj neki örök nyugodalmat». Amen.

A szentmise után fourgonon szállították ki a koporsót az Újköztemetőbe és ott volt délután 3 órakor a temetés szertartása, melyet dr. Mátrai

Gyula végzett szintén segédlettel. A kis fülkében nem fért el a rengeteg gyászoló, azért a ravatalozó-helyiség előtti téren volt a beszentelés, mely után a Szent Anna-kongregáció és Szent Ignác-csoport zászlók alatt kísért a sok gyászolóval, akik között ott volt özv. dr. Kiss Aladárné, a központi Oltáregylet alelnöknője az oltáregylet képviselőjében — együtt a reparatrix parcellában levő sírhoz. — Margit anyja elment, munkája, szellemé éljen tovább közöttünk Isten dicsőségére. R. i. p.!

A Kalocsai Iskolanővérek Kiskunhalasi Zárdaönökségének tárgysorsjátéka.

Mint értesülünk, a Kalocsai Iskolanővérek Kiskunhalasi Zárdaönöksége polgári iskola és zárda fölépítése javára sorsjegyeket bocsátott ki. Egy sorsjegy ára 1 P, mely a Szent István-Társulat könyv- és zeneműkereskedésben Bpest, IV., Kecskeméti-u. 2. sz. alatt kapható.

A következő nyereménytárgyak lesznek kisorsolva: Főnyeremény: 1 kazetta, 12-személyes ezüstevőkészlet 2000 P értékben.

Nagyobb nyeremények: 1 készlet értékes hálósobabútor 610 P, 1 pár lószerszám díszes verettel 400 P, 1 dorozsmai parasztszekér 280 P, 1 férfi kerékpár 20 P, 1 vadászfegyver 200 P, 1 háromlángos rádió 200 P, 1 folytonégy kályha 200 P, 1 elsőrangú Singer-varrógép 194 P, 1 férfiöltönynek való szövet 90 P, 1 pár igáslószerszám 150 P, 1 gyermekkerékpár 120 P, 1 vég lepedővaszon 70 P, 1 férfi ezüstóra 53 P, 1 vég finom ingvaszon 50 P, 1 női ruhának való kosztümszövet 37 P, Tóth Tihámér összes művei az ifjúság számára 36 P, 1 női ezüstóra 36 P, 1 tucat női zsebkendő 24 P, 1 munkásruha 20 P, 1 munkáscipő 19 P, 1 női ruhának való gyapjúszövet 17 P.

Kisebb nyeremények: 278 nyereménytárgy 1000 P értékben.

Összesen 300 darab nyeremény 6000 P értékben.

A húzást miniszteri engedéllyel 1932 nov. 30-ról 1933 jún. 1-re halasztották.

Fölkérjük k. Olvasóinkat, hogy az Iskolanővérek tiszteletreméltó törekvését támogassák, hogy az új polgári iskolájukat és zárdájukat Isten dicsőségére a Kat. Társadalom nemes áldozatkészségéből mielőbb fölépíthessék.

Felelős szerkesztő: dr. Mátrai Gyula. — Felelős kiadó: dr. Mészáros János.

Stephaneum nyomda r. t. Budapest. — Felelős cégvezető: ifj. Kolil Ferenc.